

[Anker Lau.]

gynder på noget lignende som det, man nu voldsomt har bebrejdet andre lande at de gør, tvivler jeg på, at vi kan blive taget helt alvorligt ude, når den højtærede økonomi- og arbejdsminister næste gang kommer til forhandling i Paris. Iøvrigt var det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ikke tilfreds med min indfyldelse i partiet på dette område. Det kan jeg ikke fortænke ham i, men vi har jo diskuteret told før i dag, og endnu er der ikke kommet noget ud af det.

Iøvrigt mener jeg, at vi burde samle alle kræfterne om at gå videre med liberaliseringen, og når vi så har set virkningerne af det, kan man altid diskutere, om der derefter er visse andre foranstaltninger, som vil være nødvendige. Men for tiden synes jeg egentlig ikke, der foreligger nogen særlig begrundelse derfor. Der er fuld beskæftigelse; det går udmærket, det går så godt, at den højtærede minister har kunnet bekendtgøre, at der ikke er spor af krise i tekstilindustrien for tiden.

Weikop: Den højtærede handelsminister sagde, at man ikke havde fundet tidspunktet inde til en tilbunds gående revision af loven. Ja, men de ændringsforslag, vi har stillet, betegner jo heller ikke nogen tilbunds gående revision af loven, det er forslag, der, således som det er sagt tidligere, er i overensstemmelse med forholdene i den tid, vi nu lever i.

Den højtærede minister fremhævede, at hun nærede ikke noget ønske om en ændring af loven, og henviste til, at de tidligere konservative ministre heller ikke havde gjort det, og — sådan forstod jeg ministeren — så måtte det jo være rigtigt. Jeg kunne egentlig fristes til at spørge: Vil den højtærede minister altid følge den tankegang? Betyder dette, at ministeren ganske har afskrevet Arbejderbevægelsens Erhvervsråds henstilling vedrørende ændringer i loven? Det kunne jeg godt lide at vide, for det var ganske rart at få en sådan erklæring, særlig når den højtærede minister henviser til, hvad en konservativ minister tidligere har gjort. Man kunne jo også se lidt på fremtiden. Derfor stiller jeg altså dette meget enkle spørgsmål: Vil det sige, at den henvendelse, der er kommet fra Arbejderbevægelsens Er-

hvervsråd, er ganske ude af den højtærede ministers tanker — det var jo ganske interessant at få et svar herpå.

Det ærede medlem hr. Lars P. Jensen var også inde på at tale om skrivelserne fra Industrirådet og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Det ærede medlem nævnte ikke henvendelserne fra andre organisationer — handelsorganisationer, Grosserer-Societetet og hvem det nu kan være — som jo også havde en stilling til loven, og industriens stilling var den, at man forsåvidt ønskede visse beføjelser taget ud af loven. Jeg beklager i virkeligheden, at det ærede medlem hr. Lars P. Jensen ikke kan se, at der er nogen forskel på tiden nu i forhold til 1950—51, men det skal jeg komme tilbage til i mit svar til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre).

Med hensyn til lovens administration hævder det ærede medlem, at lovens tekst ikke er afgørende; det afgørende er, hvordan den administreres, og det, der sker nu, er, hvad der har været coutume. Ja, men vi må vel komme ind på, at det, der er coutume, det lovfæster man, sådan at man — som jeg sagde allerede i mit første indlæg — af selve loven kan se, hvad man må, og hvad man ikke må.

Jeg er meget tilfreds med, at det ærede medlem hr. Lars P. Jensen så stærkt understregede, at man ikke fra socialdemokratisk side ønsker nye restriktioner og nye rationeringer gennemført; det sagde det ærede medlem, og det tager jeg mig ad notam, for jeg synes, det er en meget vigtig erklæring. Men når denne erklæring er givet, kan jeg heller ikke forstå, hvorfor der i selve loven skal være beføjelser til at gennemføre den slags. Jeg synes, det ærede medlem efter denne udtalelse i og for sig udmærket kunne tiltræde vore ændringsforslag.

Det ærede medlem mente, at ankenævnets sammensætning med dets repræsentation for erhvervsorganisationer og andre var betryggende, og han var i og for sig enig med mig i, at det er svært for en minister at gå imod et ankenævn. Men hvad er det, vi foreslår? Vi foreslår jo ganske enkelt, således som det er i alle retsforhold, at man, når en sag er afgjort ved en underinstans, kan gå til en højere instans. Det er en ganske almindelig ting. Det kan måske være praktisk under meget ekstraordinære for-